

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9899** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], подадена чрез адв.Д.И., срещу Решение №182912/24.08.2020г., постановено по н.а.х.д.№4898/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 96-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-006336 от 10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което НП на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. на основание чл.416, ал.5 във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Касаторът оспорва решението като незаконосъобразно – неправилно и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че необосновано първоинстанционният съд е приел, че на М. Н. не е изплатено дължимото трудово възнаграждение, като не е приел, че е налице прихващане с изплатени на същия служебни аванси, които той не е отчел; че даденото предписание да се изплати цялото възнаграждение е неясно, тъй като в него не е посочен конкретен размер; че НП не е връчено по надлежния ред; че в НП не са посочени доказателствата, въз основа на които е издадено то; както и че в случая е налице маловажен случай. Претендира за направените по делото съдебни разноски

В съд.з. касационният жалбоподател [фирма], чрез адв.Д.И., поддържа жалбата. Ответникът – директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юриск.Х., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му, по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН и по чл. 81, ал. 3 във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /абсолютната погасителна давност/.

За да постанови решението си, с което е потвърдено наказателно постановление, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, СРС е приел за установено въз основа на събраните от него писмени и гласни доказателства, че с предписание под №23 по Протокол за извършена проверка №ПР1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на [фирма], в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м.май 2019г. за положения от него труд през м.май 2019г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г. Със същият протокол са дадени още 20 предписания за изплащане на уговореното трудово възнаграждение на М. недев за още 20 месеца в периода м.януали 2017г.-м.юни 2019г. При извършена на 17.09.2019г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, от работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец май 2019г., поради което от актосъставителят, административнонаказващият орган и СРС е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

По отношение на представените от касатора доказателства за изплащани на работника по банков път аванси и служебни аванси, които Н. не е отчел, СРС е приел, че доколкото те са за суми изплащани преди проверката от ДИТ-С. и даденото при нея предписание, са релевантни в евентуално производство по оспорване на предписанието, каквото не се твърди да е предприето, а не при преценката за изпълнението му.

При тази фактическа обстановка СРС е приел за доказано извършеното нарушение, като НП е издадено при липса на съществени процесуални нарушения, ограничаващи

правото на защита на дружеството работодател по § 1, т. 1 ДР КТ. Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП. Касае за неизпълнение на задължение /бездействие/, съставляващо нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Наказанието е наложено законосъобразно и явно справедливо, в установения с чл. 415, ал. 1 КТ размер, при съобразяване с разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

По наведените касационни основания, касационният съд взе предвид следното: Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4.

При неизпълнение на горното задължение от работодателя, съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, включително: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство; както и да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл.405 КТ, горните принудителни административни мерки могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс; като обжалването не спира изпълнението им.

За да постанови решението си районният съд е приел, че даденото предписание не е обжалвано, поради което е влязло в сила. Съдът обаче не е обсъдил представените пред него искане и възражение вх.№19105806/15.10.2019г. на ДИТ /л.93-95 от делото/, с което работодателят [фирма] е оспорил протокола за извършена на проверка изх.№ПР 1922317/02.08.2019г. и дадените с него предписания по административен ред пред изп.директор на ИА“ГИТ“; съответно не са изискани данни за произнасяне по възражението и дали процесното предписание е отменено или потвърдено.

Също така СРС е приел, че не следва да обсъжда направеното от касатора възражение за прихващане между дължимото трудово възнаграждение и изплащани преди проверката от ДИТ-С. и даденото при нея предписание аванси, тъй като то е релевантно в производството по оспорване на предписанието, а не за преценката за изпълнението му. В тази връзка касационният съд констатира, че по

административнонаказателната преписка е представена допълнителна информация от 30.07.2019г., в която работодателят сочи, че сумите от предоставени аванси и служебни аванси, които не са отчетени към датата на прекратяване на трудовото правоотношение през м.юни 2019г., ще бъдат търсени от работника по съдебен ред; също така в Протокола от 02.08.2019г., с който е дадено предписанието, не са коментирани представени от работодателя платежни нареждания за изплащани аванси и сведение за изплащани на работника трудови възнаграждения и аванси. Предвид това настоящият съдебен състав приема, че може да се направи извода, че към момента на издаване на предписанията възражение за прихващане не е направено, а това е сторено по-късно. Т.е. във връзка с фактическите си изводи относно липсата или наличието на изпълнение на даденото предписание, СРС е следвало да обсъди по същество направеното възражение за прихващане и налице ли са били условията за такава.

С оглед горното, настоящият съдебен състав намира, че районният съд е допуснал процесуално нарушение, поради което делото е останало неизяснено от фактическа страна, което налага отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото ще следва да се изискат данни относно резултата по преписката, образувана пред изп.директор на ИА“ГИТ“ по оспорване от [фирма] на дадените предписания с протокол протокола за извършена на проверка изх.№ПР 1922317/02.08.2019г. Дирекция „ИТ“-С.; както и да обсъди по същество направеното възражение за прихващане между дължимото на работника трудово възнаграждение и изплатените му аванси.

По другите възражения в касационната жалба, настоящият съд намира, че макар и неопределен в предписанието размерът на дължимата сума, която следва да се изплати на работника, е определяем, тъй като е препратено към представената от самия работодател разчетно-платежна ведомост, в която изрично е посочено, че дължимата за м.май 2019г. сума на М. Н. е 444,98лв. Също така, евентуалните нередовности при връчване на НП са от значение при преценката дали жалбата срещу НП е подадена в срок, като в случая е прието, че жалбата не е просрочена, но не водят с обратна сила до незаконосъобразност на вече издаденото НП. Не е съществено нарушение на процесуалните правила и непосочването в НП на доказателствата, въз основан на които е прието от административнонаказващият орган за извършено нарушението, доколкото чл.60 ЗАНН дава възможност на двете страни да представят допълнително доказателства и във въззивното съдебно производство.

По посочените съображения, съставът на касационният съд приема, че при постановяване на обжалваното решение от Софийския районен съд са допуснати нарушения на процесуални правила, представляващи касационни основания по чл.348, ал.1, т.2 НПК, поради което решението следва да отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, при което да се съберат посочените доказателства.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 във вр. с чл.222, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 24.08.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав, по н.а.х.д.№4898/2020г. по описа на съда, и:

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.
Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.